

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ δρ. 8,—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνιος 2,50 Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσῶτερ. λ. 10. Ἐξῶτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 13

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Με ἄρκετὰ εὐγενικὸν τρόπον, ὁ πανδοχεὺς εἶπε πρὸς τὸν Δὸν Κιχώτην:

— Ἀθένητα, εἴαν ἡ Ἐκλαμπρότης σας καταδεχθῆ καὶ καταλύσῃ ἐδῶ, ὡς εὖρη ὅτι τῆς χρειάζεται, ἐκτός μόνον ἀπὸ κρεβάτι, διότι ἐδῶ εἶνε πιασμένα. Ἄλλὰ μ' αὐτὴ τῆ ζέστη ποῦ κάνει, ἴσως δὲν θὰ σὰς μέλῃ νὰ κοιμηθῆτε ὅπουδήποτε γιὰ μιὰ νύκτα.

Ὁ Δὸν Κιχώτης εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ πυργοδεσπότου διότι ὡς τοιοῦτον ἐξέλαβε τὸν πανδοχεῖα, ὁ ὅποιος μάλιστα ἐκράτησε καὶ τὸν ἀναβολέα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ φριππεύσῃ. Με ἥμερον νεῦμα τῆς χειρός, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν πειράζει διὰ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀφοῦ ἐθεβαίωθη ὅτι θὰ ἀδήγουν τὸν Ἀχαμνώντα εἰς τὸν σταῦλον, ἀπεκρίθη.

— Εὐγενεῖ πυργοδεσπότη, μικρὰ πράγματα μου ἄρκουν. Μό-

νον τὰ ὄπλα ἔχουν ἄξιαν δι' ἐμὲ καὶ ἡ μάχη εἶνε ἡ κλίνη μου καὶ ἡ ἀνάπαυσις μου.

Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν σταῦλον, ὅπου εἶχε βάλῃ τὸν Ἀχαμνώντα, ὁ πανδοχεὺς εὖρε τὰς δύο χωρικὰς καταγινομένας νάπαλλάζουσαν ἀπὸ τὴν πανοπλίαν τοῦ τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον ταξειδιώτην, με τὸν ὅποιον εὕρισκοντο ἤδη εἰς σχέσις πολὺ φιλικὰς. Τοῦ τὰ εἶχαν βγάλῃ ὄλα, ἐκτός μόνον ἀπὸ τὴν περισκεφαλίαν με τὴν χάριτην προσωπίδα, τὴν ὅποιαν ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε δέσῃ τὸ πρωτὸ μεταινίας. Αἱ ταινίαι αὐταὶ ἦσαν μπερδευμένα καὶ κομποδεμένα, καὶ ἐπειδὴ τὰ κορίτσια δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ λύσουν, ὁ δὲ ἵπποτης δὲν ἐνοουθεσε με κανένα τρόπον νὰ τὰ κόψουν με τὸ ψαλίδι, ὑπεχώθη νὰ μείνῃ ὄλην τὴν νύκτα με τὸ βαρὺ κράνος εἰς τὴν κεφαλῇ.

Ἦρχισε τότε διὰ λόγων ἐκτενῶν καὶ κομψῶν, νὰ εὐχαριστῆ διὰ τὰς περιποιήσεις των τὰς δύο ἐκείνας πυργοδεσποινίδας, διότι δὲν εἶχε παύσῃ νὰ τὰς θεωρῆ τοιαύτας. Καὶ ἀφοῦ ἔπαυσεν ἐπιτέλους νὰ ὀμιλῇ, αἱ χωρικαὶ τὸν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ φάγῃ καὶ τί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δυστυχὴς ἵπποτης δὲν εἶχε βάλῃ εἰς τὸ στόμα του τίποτε ὄλην τὴν ἡμέραν, ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαριστικῶς καὶ εὐγνωμόνως. Τοῦ ἐστρωσαν λοιπὸν ἓνα τραπέζι ἐκεῖ ἔξω, εἰς τὴν αὐλῇ, ὁ δὲ πανδοχεὺς ἐσπυσε νὰ παραθέσῃ εἰς τὸν ἐκλαμπρόταν πελάτην του ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε: δηλαδὴ ἓνα κομμάτι ἀπέξηραμένον μπακα-

λιάρου, ἐλεεινὰ μαγειρευμένον, καὶ μαύρον ψωμί, σκληρὸν καὶ μουχλιασμένον. Δὲν ἦτο πρᾶγμα τόσον εὐκόλον διὰ τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ καταφέρῃ νὰ φάγῃ. Ἐπειδὴ αἱ δύο του χεῖρες ἦσαν διαρκῶς ἀπηροχλημέναι, ἡ μὲν μία διὰ νὰ κρατῇ

«Ἐγνώτισεν ἔμπρὸς του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἰκετεύῃ... (Σελ. 110, στ. α΄.)»

τὸ κράνος ἴσιον, ἡ δὲ ἄλλη διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὴν προσωπίδα νὰ πίπτῃ εἰς τὰ μάτια του, ἐδέησε νὰ τὸν ταγίσουν αἱ δύο χωρικαὶ. Θὰ ἦτο δὲ ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ πῆ τὸ παραμικρὸν, εἴαν ὁ πανδοχεὺς δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσίν νὰ φέρῃ ἓνα κομμάτι καλάμι, νὰ βάλῃ τὸ ἓνα τοῦ ἄκρον εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵπποτου καὶ νὰ χύνη σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ κρασί ἢ τὸ νερὸν. Ἀφοῦ ἐτέλειωσε τὸ δαῖτυρον, ὁ Δὸν Κιχώτης μετέβη εἰς τὸν σταῦλον, νεύσας εἰς τὸν πανδοχεῖα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μόλις εὐρέθησαν ἐκεῖ οἱ δύο των,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 104)

ΑΘΗΝΩΝ: Μοσχουάγκας τῶν Παρισίων, Μάρθα Β. Γιαννάρου, Μαρία Σ. Δάμπου, Βασ. καὶ Ὀλγα Νικολάου, Γ. Α. Δρίτσας, Δ. Μ. Γ., Σιλάβα τῆς Ἡπειροῦ, Φ. Ι. Πάγιος, Ἰωάν. Ν. Πλατῆς, Πολυζῆνη Μ. Ἀρνοῦται.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Χ. Ἀρδελόπουλος, Γ. Τ. Χρυσόχοῦ, Εὐαγ. Λαγομετῆς, Ἀνασ. Τσολάκης, Παναγ. Γ. Μπαρπαρέσος, Φλόρα Α. Μουσταίρη, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτερείου, Κ. Θ. Σαγιάνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΑΜΑΡΙΑΔΟΣ: Κ. Τουρούνης, ἈΝΔΡΙΤΣΑΙΝΗΣ: Π. Β. Μητρόπουλος, Δημ. Τ. Κωσσοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Δ. Κ. Χονδρός, Ἀναστος, Φ. Α. Χατήρηστας, Π. Α. Μανώλης, Ἄγ. Κ. Κωστόπουλος, Ἰάκωβ Α. Χρητοπούλου.
ΓΑΡΓΑΛΙΝΩΝ: Περιστέρα τοῦ Νῶς, Ἐμ. Π. Παπαδημιῶς (39,10), Ν.Γ. Σακερόπουλος, Εὐραξία Ταγκοπούλου.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Α. Α. Οικονομάκος, Γ. Α. Οικονομάκος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γ. Α. Σανθός, Τάκης Γ. Μπαγαδάκοπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Βικτωρ Βιάλε.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χάων, Βασιλικὴ Κ. Βεντούρα, Ἀρμάτωλος τοῦ Πίνδου(9), Σπυρ. Μανουγιάννης, Σπ. Α. Μαργινης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Κ. Ἀναστασόπουλος, Β. Α. Οικονομοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σηλυβριδης, Νακ. Β. Μασμάκης, Στ. Α. Καρασάκος.
ΛΕΧΑΙΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελιοπούλου.
ΛΙΜΝΗΣ: Δημ. Κ. Δημοῦλας, Ἀναστ. Ἀντ. Σάττας, Εὐαγ. Μακρῆς, Ἀνασ. Κωνσταντινίδης, Βασ. Κ. Μπασιδέκης, Ἰω. Σ. Χαρίτων, Ἰω. Ε. Μπελλάρας, Χαρ. Ν. Παπανικολάου, Ἰωάν. Ν. Σούλας, Χρ. Α. Σπυριδοπούλου.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Θεανὴ Ι. Πουλάκου, Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κοραλία Καστρίτου.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀνεμόνη, Ἄριστ. Γ. Μιχρούτσικος (9,10), Χρυσάνθη Μοραίτου, Μαρία - Χρηστίνα Λουσιώτη.
ΠΥΡΓΟΥ: Ζώης Στ. Τσεκλένης, Γεωργία Μ. Τροβόπουλου.
ΣΥΡΟΥ: Παραδείσιον Πηγῶν, Νίνα Μανιάνη, Εὐμορφία Α. Μανουγιάννη, Παρλακίη Β. Σκουρα, Ἐλένη Χ. Βιτάλη, Μαρία Α. Μπουμπου, Ἀγγελική Α. Γάλου, Μελαχρονίη Γ. Βαγιάνου, Ἐλένη Α. Κοντιζῆ, Δέσποινα Β. Κωτίκη, Πιπίτσα Α. Μανόπου, Ναυτιῆ τοῦ Ὀικανοῦ.
ΤΡΙΚΛΛΑΩΝ: Γ. Φ. Τέγου, Γ. Γ. Κυριασίου.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Α. Καρασίου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΓΙΑΙΝΙΟΥ: Μ. Μιχαηλίδης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία Κοζακίδου, Νίκος Κοζακίδης, Ἐνδοξος Ἰωάνης, Μέλλων Πραθυπούργος.
ΑΥΡΑΧΙΟΥ: Τὸ Σύνταγμα (9).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη, Θεοδ. Ἀλεπουδέλης.
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Δουκέλλη, Μαρία Ἀναδρωμένη, Ἀναστασία Καλφάκη, Νικολέττα Κονταράτου, Ἰωάννα Βουλακίδου, Αἰκατερίνη Μέταξοπούλου, Εὐλαλία Κρητικῆ, Θαλῆς, Ἀφ. Σβώσε (9-10).
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἑλληνικὸν Αἶσιγμα, Ἀουτικὸ Ἀκρογῶν.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μαρία Ἐμ. Παπαδάκη (9,10).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν ἐβρόντον δόθην τὴν λύσιν τὰ ὄγμια ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήθησαν οἱ εἰς τὰς τέσσαρας: **ΕΛΕΝΗ Χ. ΒΙΤΑΛΗ** ἐν Σύρῳ, **ΑΝΔΡΕΥΡΟΣ ΔΗΜ. ΤΣΟΛΑΚΗΣ** ὁδὸς Κωνσταντινουπόλεως 189 ἐν Πειραιεῖ, **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΥ** ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ **ΒΑΣΙΛ. Κ. ΜΠΑΣΔΕΚΗΣ** ἐν Λίανθ (Εὐβοίᾳ) οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διακόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ **Γραφεῖόν μας**. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσὸδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Λεὸκωμα μικρῶν μυστικῶν, ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1,50. Χρυσὸδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Παιδικὸι Διάλογοι (Κουτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Ὄρατρον (Σενοπούλου) φρ. 2, γρυσόδετον φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὄμοι, φρ. 2,50.
Πράξ ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸδ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἐρμητρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Υπόσχεται εἰς τὸν Ἐθνικὸν Παιῖνα, Ἀγαπητοῦσαν καὶ Φυσικὴν, νὰ τοὺς δώσῃ ἀπὸ μίαν κατραπακίαν, εἴαν μ' εὖρουν.
Τσοῦχτρα (IB', 44)

**Παρακαλοῦμεν τὴν ἀγαπητὴν μᾶς Μερόπην ὅπως μᾶς πληροφωρήσῃ περὶ τῆς υγείας τῆς, διότι ἀνισχυοῦμεν μῆπω...
Ἀπληλησμένη Κόρη, Τσοῦχτρα (IB', 44)**

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κτ' ἄλλα κεινοῦργια Διηγήματα (1908-1911).

Πέντε κομψά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13.
Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. **Γρηγ. Ξενοπούλου**, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.

113. Ἀναγραμματισμοὶ
Τὴν ἀνοῖξιν ὄλην τὴν πτὴν
Μὲ πρᾶσινα σκεπάζω.
Ἀναγραμματιζόμενον
Ἐκ σπλάγγνου σου πηγάω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνοπαίδος

114. Ρόμβος
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
Κατέχουν αἱ Ἀθῆναι.
Δισύλλαδός τις πρῶσιαι
Τὸ δευτέρον μου εἶνε.
Τὸ τρίτον κάποιον ὄργανον
Τῆς ἀλιευτικῆς,
Τὸ τέταρτον πασιγώστος
(θεὸς τῆς Μουσικῆς).
Ταῦτο δὴλαὶ τὸν ἀμαθῆ
Καὶ ἔξιστον λαόν.
Τὸ ἕκτον εὔπαν ἐνωξίς
Νὰ ἰδῆς ἔσῳν οὐρανόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρείου

115. Τρίγωνον
* * * * * = Ἰσπίον.
* * * * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * * * * = Σῶμα ἱππικῶ.
* * * * * = Ὀμοιωτικόν.
* * * * * = Ἐπιφώνημα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἥχοις τῆς Ἡπειροῦ

116. Ἐπιγραφή
Ν
Ο
Α
Ι
Ρ
Ν
Η
Ν
Ε
Ρ
Τ
Μ
Α
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζακρινῆς

117. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Εἰς τὰ κατωτέρω τιμηματα λέξεων νὰ προστεθῶσιν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος ἕκαστον ἀνά ἓν γράμμα, οὕτως ὥστε νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ τέσσαρες λέξεις: τὰ ἀρχικὰ καὶ τελικὰ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου:
ἔδ - ἄβ - σὰ - ἄρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

118. Φωνηεντόλεπον
φλ - τν - λθν - κν - κρ - *
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

119. Γρίφος
+ X Z
as φρ' as
as φρ' as
as φρ' as
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5
41. Δίσκος (δίσ, Κῶς).—42. Λάρισα (λά, ρίς, σά).—43. Τῆνος - Οἶνος.
44. Ο Σ Σ Ο Σ Ο Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Ρ Λ Ν Φ
Υ Ο Η Ε Π Α Ι
Σ Δ Ρ Ε Ι
Ο Ο Ο Ο Σ
Ν Ο Σ Σ
45. Διάπλασις (Παλλάς, Πλάσις, Παιδία, Ἴα, Διά).
46. ΔΙΑΚΟΣ 47. ΛΑΜΑ
ΙΩΝΑΣ ΛΑΛΑΜ
ΑΝΤΙ ΜΑΧΗ
ΚΑΙ ΑΜΗΝ
ΟΣ Σ
48. η - εἶπει - αἶα = Μὴ ἐπιθύμει ἀνεφικτα.—49. Οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν δώδεκα (Οἱ ἀπὸ στολή - εἰς ἄν 12).

ὁ ἰππότης ἔκλεισε τὴν θύραν καί, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐγονάτισεν ἔμπρός του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἰκετεύη.

— Δὲν θὰ σηκωθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, — τῷ ἔλεγεν, ἐνῶ ὁ πανδοχεὺς εἰς

μάτην ἠγωνίζετο νὰ τὸν σηκώσῃ, — ἐὰν δὲν εἰσακούσετε τὴν παράκλησίν μου, εὐγενέστατε αὐθέντα! . . . Μάθετε λοιπὸν ὅτι εἰς σὰς ἔλα-

χεν ὁ κληρὸς νὰ μὲ εἰσαγάγετε εἰς τὴν ἰπποσύνην. Ἀπόψε θὰ κάμω τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ὀπλων εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου σας καὶ τὸ πρῶτὸν θὰ μὲ χειροτονήσετε ἰππότην, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰμπορῶ νομίμως νὰ περιέρχωμαι τὴν γῆν, βοηθῶν τοὺς ἀδυνατοὺς καὶ ἀνακουρίζων τοὺς τεθλιμμένους, κατὰ τοὺς νόμους τῆς Ἰπποσύνης καὶ τὴν φυσικὴν κλίσιν τῶν πλανοδίων ἰπποτῶν σὰν ἐμεῖ!

Ὁ πανδοχεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο διόλου ἐχθρὸς τῶν ἀστέων καὶ εἶχεν ἠδητύππευσθαι ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης αὐτὸς δὲν ἦτον εἰς τὰ καλά του, ἀπεφάσισε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας του. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔξυμνίαν, ἀπὸ τὰ δημῶδη ἰπποτικά μυθιστορήματα, δὲν ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ὅπως ἔπρεπε. Τῷ εἶπε λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὸς, κατὰ τὴν νεότητά του, ὑπῆρξε πλανόδιος ἰππότης, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε περιπλανηθῆ

ἀνὰ τὸν κόσμον πρὸς ἀναζήτησιν τυχωῶν· ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς ἐκεῖνον τὸν πύργον, ὅπου ἐξοῦσεν ἀπὸ τὰ κτήματά του, παρέχων φιλοξενίαν εἰς τοὺς παντὸς εἶδους πλανοδίου ἰππότηας, οἱ ὅποιοι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. Προσέθεσαν δὲ τὴν παρουσίαν στιγμῆν δὲν ὑπῆρχε παρεκκλήσιον εἰς τὸν πύργον, διότι τὸ παλαιὸν εἶχε καταδαφισθῆ, διὰ νάναγερθῆ ἐπὶ νέου σχεδίου. Ἄλλ' ὅσον διὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ὀπλων, ὁ δόκιμος ἰππότης ἠμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ τὴν κάμῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, καὶ τὸ πρῶτὸν πλεόν θὰ ἐγένετο ἡ ἀπαραίτητος χειροτονία. Ὁ πονηρὸς πανδοχεὺς ἐτελείωσε τὴν ὀμιλίαν του, ἐρωτῶν τὸν Δὸν Κιχώτην ἂν εἶχε μαζί του χρήματα.

— Οὔτε πεντάρα!

ἀπεκρίθη ὁ ἰππότης.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλανοδίους ἠναεὶς, περὶ τῶν ὀπιούν ὀμιλοῦν τὰ βιβλία μου, δὲν ἔφερε μαζί του χρήματα.

— Ἀπατάσθε! ἐβεβαίωσεν ὁ πανδοχεὺς. Φυσικὰ οἱ συγγραφεῖς δὲν χρονοτριβοῦν διὰ νάναφέρουν πράγματα τὸσον προφανῶς ἀναγκαῖα, ὅσον εἶνε τὰ χρήματα ἢ τὰ ἀσπρόδραχμα. Ἄλλὰ κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ πλανόδιοι ἰππῶται ἐγύριζαν τὸν κόσμον ἀπένταροι ἢ ὅτι δὲν εἶχαν νὰλλάξουν ὑποκάμισον. Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ μὴ ξεκινήσητε καὶ σεῖς ποτὲ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν πύργον σας, χωρὶς νὰ ἐφοδιασθῆτε μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς χρησιμεύσουν πολὺ.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὑπεσπῆθη νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὰς συμβουλὰς τοῦ πανδοχεῖος καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νάρχισσιν τὴν ἀγρυπνίαν του. Ἀποθέσας τὰ ὀπλα του εἰς μίαν κενὴν σκάφην, πλησίον εἰς τὸ πηγᾶδι, ἤρπασε τὸ δόρυ του καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τῆς αὐλῆς, μὲ πολλὴν χάριν καὶ σεβαστότητα.

Ἐνῶ κατεγίνετο οὕτως, ἕνας ἀπὸ τοὺς καρραγωγεῖς ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ μουλάρια του, πρῶτον μὲν νὰ ἠμποροῦσεν νὰ τὸν κάμῃ χάρις νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὴν σκάφην τὰ τεμάχια τῆς πανοπλίας. Ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρα του, ὁ Δὸν Κι-

χώτης ἀνέκραξε μὲ φωνὴν κεραυνώδη: — Στάσου, τολμηρὲ Ἰππῶτα, ὁποῖος καὶ ἂν εἶσαι, στάσου! Μὴ βεβηλώσῃς διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν σου τὰ ὀπλα τοῦ ἀνδρειοτέρου τῶν πλανοδίων ἰπποτῶν ποῦ ἔφεραν ποτὲ τὸ ξίφος, εἰδεμὴ ἄμεσος θάνατος θὰ εἶνε ἡ ανταμοιβὴ σου.

Ὁ ἀγωγεὺς, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς ἀπειλὰς καὶ χωρὶς πολλὰς

διατυπώσεις, ἔπιασε τὴν πανοπλίαν καὶ τὴν ἔρριψεν ἔξω ἀπὸ τὴν σκάφην. Ἄλλ' ὡ τῆς δυστυχίας του! Ὁ Δὸν Κιχώτης, ἐπικαλεσθεὶς τὴν δέσποινάν του Γλυκερίαν, ἐπέταξε τὴν ἀσπίδα του καὶ δράξας μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ δόρυ του, κατέφερε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τολμητοῦ τὸσον τρομερὸν κτύπημα, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος. Τότε, συναθροίσας ἠσύχως τὴν πανοπλίαν του, τὴν ἐπανέθεσεν εἰς τὴν σκάφην καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σουλατσάρῃ, εἰς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε.

Οἱ ἄλλοι ὅμως καρραγωγεῖς καὶ οἱ ταξιδιωτῆται τοῦ πανδοχείου, βλέποντες μὲ πόλιν ἀσχημον τρόπον μετεχειρίσθη τὸν σὺντροφόν των, ὠρμησαν εἰς τὴν αὐλὴν μαζί μὲ τὸν πανδοχεῖα καὶ, ἀναμ-

μῆνοι ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρχισαν νὰ ρίπουν ἐναντίον τοῦ γενναίου ἰπποτοῦ τέτοιαν βροχὴν ἀπὸ πέτρας, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ προσφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς ἀσπίδος του. Εἰς τὰς ὑβρεῖς των ἀπεκρινέτο καλῶν αὐτῶς δολίους καὶ ἀνάνδρους, κατηγόρει δὲ καὶ τὸν πανδοχεῖα ὡς ἰππότην ταπεινῆς ψυχῆς καὶ ἀγενεῖος καρδίας, ἀφιλότιμον καὶ ἀφιλόξενον, ἀφοῦ ἐπέστρεψε

νὰ μεταχειρίζωνται οὕτως εἰς τὸν πύργον τοῦ ἑνα πλανοδίου ἰπποτοῦ. Ὁλ' αὐτὰ τὰ ἔλεγε μὲ τόσῃ δύναμιν, μὲ τόσον ἀδάμαστον θάρρος, ὥστε ἐπιτέλους ἔπαυσαν νὰ τὸν πετροβολοῦν, ἐν μέρει ἐκ φόβου καὶ ἐν μέρει ὑπεικόντες εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πανδοχεῖος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης ἦτο τρελλός. Οὗτος ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ πρὸ παντὸς ἦτο εὐγενὴς καὶ μεγαλοψυχός, ἔπαυσεν ὀλωσθῆναι νὰ τοὺς ὑβρίζῃ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ παραλάβῃ τὸν πληγωμένον καὶ ἐξήκολούθησε τὴν ἀγρυπνίαν του μὲ τὴν προτέραν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν. Ὁ πανδοχεὺς, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἤρρεσεν διόλου ὁ νυκτερινὸς ἐκείνος θόρυβος, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἄμέσως τὸ χρέισμα τῆς ἰπποσύνης εἰς τὸν πελάτην του καὶ νὰ κάλλασθῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ταχύτερον, φειδόμενος καὶ ἄλλα παρατράγωδα. Ἐπλησίασε λοιπὸν εὐσεβάστως τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ τῷ ἐξήτησε μισίας συγγνώμης διὰ τὴν αἰσχρὰν συμπεριφορὰν τῶν παλαχονθρώπων ἐκείνων. Προσέθεσεν, ὅτι δύο ὥρων ἀγρυπνία ἐφθανε διὰ νὰ προετοιμασθῆ κανεὶς διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ἰπποτικού χρέισματος καὶ ὅτι, ἀφοῦ ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπέρασεν εἰς τὴν αὐλὴν τέσσαρας, δὲν ἔμενε πλέον παρὰ μίαν διατύπωση, νὰ ἐγγίσῃ δηλαδὴ μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ξίφους τοῦ πύργου καὶ τοὺς ὤμους, τὸ ὁποῖον ἦτο πρῆθιμος νὰ κάμῃ ἄμέσως. Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲ ἐπίστευσεν ὅλα χωρὶς δυσκολίαν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορώτερον, δηλώσας συγχρόνως ὅτι ἂν, ἀφοῦ ἀπαξ ἐχειρονητοῦ ἰππότης, τὸν προσέβαλλε καὶ πάλιν κανεὶς, ἐσκόπευε νὰ μὴν ἀρίστη ψυχὴν ζώσῃ εἰς τὸν πύργον, ἐκτὸς ἐκείνων τῶν ὀπιούν ὁ πυργοδεσπότης θὰ τὸν παρεκάλει νὰ φαισθῆ δι' ἀγάπην του. Οἱ λόγοι οὗτοι, προφερόμενοι μὲ ἤρμενον τόνον, ἐπροξένησαν τέτοιον τρόμον εἰς τὸν δυστυχῆ πανδοχεῖα, ὥστε ἐτρεξεν ἄμέσως νὰ εὐρῆ τὰς δύο νεαρὰς χωρικές, ποῦ ἐγνωρίσαμεν, ἕνα παιδί διὰ νὰ κρατῆ τὸ κερί, καὶ ἕνα βιβλίον ποῦ ἔγραψε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ σαντοῦ καὶ τῆς κριθῆς. Παρακαλέσας τότε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ γονατίσῃ κάτω, ἤρχισε νὰ μουμουρίζῃ κατὰ λόγια, προσποιούμενος ὅτι τὰ διαβάζῃ εἰς τὸ βιβλίον, καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἔδωσε μίαν καλὴν σερκιά εἰς τὸν ἡρώα μας καὶ μικρὸν κτύπημα μὲ τὸ πλατὺ τοῦ ξίφους εἰς τὴν ράχιν του. (Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΞΣΑΡΕΣ ἀπὸ τοὺς ἐδῶ ἀξιωματικούς, οἱ κ. κ. Μελάς, Πισπάτης, Πανᾶς καὶ Χρυσοβελώνης, ἔκαμαν ἕνα μικρὸν στρατὸν ἀπὸ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα γυμνάζονται ἀπὸ τώρα ὡς στρατιῶται ἀληθινοί, μαθητῶν πᾶς νὰ σὺνενουν μίαν πυρκαϊάν ὡς ἀληθινοὶ πυροσβέσταί, πᾶς νὰ σώζουν ἕνα ἄνθρωπον ποῦ πνίγεται ὡς ἀληθινοί... ἰατροί, πᾶς νὰ δένουν τὰ τραύματα ἐνὸς πληγωμένου ὡς ἀληθινοὶ νοσοκόμοι, καὶ πᾶς νὰ εἶνε χρήσιμοι εἰς κάθε κίνδυνον καὶ εἰς κάθε κρίσιμον στιγμῆν, ὡς... ἀληθινοὶ ἄνθρωποι. Εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος ἰδρῦθη κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀγγλικῶν «ἀκάουτς-μπόις», — εὐτυχιστάτη ἰδέα! — κατετάχθησαν παιδιὰ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οικογενειῶν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ μικρὸς φίλος μας Δῶρος, εἰς τὸν διευθυντοῦ τῶν «Παναθηναίων», κ. Κίμωνος Μιχαηλίδου. Ὁ Δῶρος εἶνε ἕνα παιδί ὡς δεκατριῶν ἐτῶν, εὐγενικώτατον, μὲ τὴν πλεόν ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν ποῦ εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ παιδί εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ μίαν χαριτωμένην παιδικὴν ἀφέλειαν ποῦ τὸν δαίχνει μικρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, καὶ συγχρόνως μὲ μίαν θαυμασίαν σεβαστότητα — ὅταν πρέπει νὰ σεβαρευθῇ — ποῦ τὸν δαίχνει μεγαλειώτερον. Μία δημοσιογράφος, ἡ Δίς Χ. Καμβουκίδη, τὸν εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ὅπου, ἀχώριστος πάντοτε ἀπὸ τὴν καλὴν του μητέρα, τὴν ἐπερίμεναν ὡς νὰ τελειώσῃ ἡ συνεδρίασις, καὶ ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Μικροῦ Στρατοῦ. Ἡ ὡραία συνέντευξις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ ἀπὸ αὐτῆν ἀντιγράψω μερικὰ μέρη, ποῦ θὰ σὰς δώσωσαν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας καὶ τὴν καλλιτέραν ἰδέαν.

Οἱ τέσσαρες ἀξιωματικοὶ ποῦ σὰς εἶπα — διηγήθη ὁ Δῶρος, — ἐμάζευσαν εἰς τὴν ἀρχὴν πεντ' ἑξῆ παιδιὰ γνωστῶν των οικογενειῶν, τοὺς ἐξῆγγησαν τὸν σκοπὸν των, τὰ ἐκατήγγησαν καὶ ἔβαλαν τὰς βάρσεις τοῦ νέου ἰδρύματος. Τὰ παιδιὰ ἐβουλοῦσάντο, προσηλύτισαν ἀμέσως καὶ ἄλλε καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀνέβη ὁ ἀριθμὸς τῶν μι-

κρῶν ἀθηναίων στρατιωτῶν εἰς σαράντα. — «Καὶ τώρα τί κάμνουν ὄλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ;» ἠρώτησεν ἡ δημοσιογράφος. — «Γυμνάζονται ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ στρατιῶται, ἀπῆντησεν ὁ Δῶρος, καὶ παίρνουν μαθήματα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς καθὲ Κυριακὴν ποῦ εἶνε ἐλεύθεροι ἀπὸ σχολείων. Τακτικά, τὸ ἀπόγευμα, συγκεντρωνόμεθα εἰς τὸ γραφεῖν τοῦ Συλλόγου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τοὺς ἀρχηγούς μας ἐπὶ κεφαλῆς, κάμνομεν ἐκδρομὰς εἰς τὰ περὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, μαθητῶμεν τὰ συνήθη στρατιωτικὰ γυμνάσια, κάμνομεν ἀνιχνεύσεις, κατοπτεύσεις, διαιρούμεθα εἰς στρατόπεδα ἀντίθετα, παρατασσόμεθα εἰς μάχην καὶ ἐν γένει διδασκόμεθα κάθε τέχνην στρατιωτικὴν. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς μας θαυξήσῃ, θάποτελέσωμεν λόχους, ἔπειτα τάγματα, καὶ θὰ παίρνωμεν βαθμοὺς ἀναλόγως τῆς ἀξίας μας.

— «Ποῦ ὠφέλιμα ὄλ' αὐτὰ, παρετήρησεν ἡ δημοσιογράφος;» διότι ὅταν θὰ γίνετε ἀληθινοὶ στρατιῶται, θὰ εἰσθε ἐντελῶς παρασκευασμένοι.»

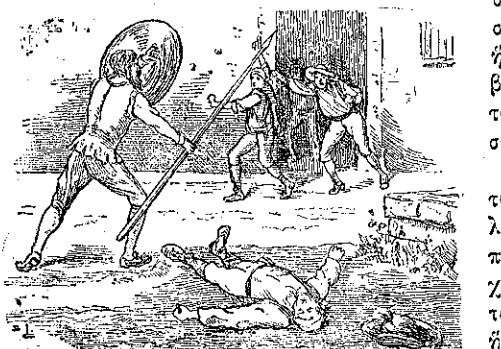
Καὶ ὁ Δῶρος μὲ ὀλην του τὴν σεβαστότητα:

— «Δὲν πρόκειται μόνον γιὰ τὸ μικρὸν διάστημα τῆς θητείας. Στρατιῶτης πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς εἰς ὀλην του τὴν ζωὴν, χρήσιμος εἰς κάθε στιγμῆν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν.»

Καὶ ἐξηγῶν τοὺς ἀφορισμοὺς του, ὁ μικρὸς Δῶρος πληροφοροῦν, ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ των τοὺς διδάσκουν τὰ καθήκοντα τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ πολίτου, «μαζὶ μὲ χίλια δύο ὠραία πράγματα, τὰ ὁποῖα μορφώνουν τὴν ψυχὴν καὶ δυναμώνουν τὸ πατριωτικὸν φρόνημα.»

Αὐτὰ λοιπὸν κάμνει καὶ σκοπεύει ὁ νεοσύστατος μικρὸς στρατός. Οἱ εὐγενεῖς ἀξιωματικοὶ ποῦ συνέλαβαν τὴν ὡραϊαν ἰδέαν καὶ τὴν ἐφαρμόζον μὲ τόσον ζῆλον, εἶνε ἀξιοὶ ὅχι μόνον συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ μιμητῶν. Νομίζω ὅτι καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου οἱ ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ εἰμποροῦν νὰ σχηματίσουν ὁμοίους μικροὺς στρατοὺς. Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἄς τὸ προτείνουν εἰς τοὺς στρατιωτικούς ποῦ γνωρίζουν καὶ ἄς τοὺς παρακαλέσουν νὰ τὸ κάμουν. Καὶ αὐτοί, ὅταν ἰδοῦν τὴν προθυμίαν τῶν παιδιῶν, δὲν θὰ τοὺς ἀρνηθοῦν μίαν χάριν ἢ ὁποῖα θὰ ἦτο τόσον χρήσιμος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ φίλος μας Δῶρος: Διὰ τὴν πατρίδα, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς στρατιῶτης εἰς ὀλην του τὴν ζωὴν. Καὶ ὅσο πῶς μικρὸς ἀρχίζει, τόσο τὸ καλλιτέρον.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ Ἐλλείπει χώρου, τὸ τέλος τῆς «ΟΔΥΣΣΕΩΣ» εἰς τὸ προσεχές.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅταν ξεπέσῃ κανεὶς, κοντὰ εἰς ἄλλα, χάνει καὶ τὸνομά του. Ἀποδείξτε τὸ σκουμπρί, ποῦ ἄμα ἀδυνατῆσῃ, ὀνομάζεται τοῖρος. Δ. Γρ, Κ,

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἐπιτέλους, τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεμακρύνετο ὁ Δυρᾶν, ἐπροχώρησε καὶ εἶπε μὲ κόπον πολὺν :

— Εἴμαστε πολὺ καταλυπημένοι, δεσποινίς, μ' αὐτὸ ποῦ σὰς ἐσύμβηκε. Ἔ, τίνα γενῆ! Ὅθ' ἰδοῦμε ποῖος ἔκαμε τὸ κόλπο γιὰ νὰ τὸν καταγγείλωμε.

— ὦ, κύριε δῆμαρχε, εἶπεν ἡ Καμίλλη, καλλίτερα νὰ μὴ κάμωμε φασαρία. Τώρα ποῦ ἐξεδικήθησαν, ἴσως θὰ ἡσυχάσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ συγχωρεῖτε! ἀνέκρασεν ὁ Δυρᾶν. Πρέπει νὰ σὰς ἀπαλλάξωμε μιά γιὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας. Ποῖος ξέρει ὡς ποῦ μποροῦν νὰ φθάσουν!

— Λέετε;...

— ὦ, ναί, αὐτοὶ εἶνε παληάνθρωποι, ἐλασινί, κακοῦργοι! Νὰ ἐκδικουῦνται ἔτσι ἕνα κορίτσι, ἕναν ἄγγελόν σάν καὶ σὰς, ὀλομόναχο ἐδῶ μὲ μιὰν ἄρρωστη! Εἶνε αἰσχρὸς γιὰ τὸ χωριό μας κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἔτσι. Ἐπειτα εἰ ἐμπορησताί 'ς ἕναν τόπο ἀποτελοῦν κίνδυνον γιὰ ἄλλους!

— Ἄ μπράβο! Αὐτὸς τὰ λέει καλλίτερα μου, εἶπεν ὁ δῆμαρχος. Ἄντιό σας, δεσποινίς!

— Χαίρετε, κύριοι, εἶπεν ἡ Καμίλλη.

— Ἐλα μαζί μου, Γκρουσέ, εἶπεν ὁ

μῆλλη ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα της νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η ΚΑΜΙΛΛΗ ΕΠΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

Μητέρα καὶ Κόρη.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ

δωμάτιόν της καὶ ἐρώναζε τὴν κόρην της, ἃμα ἤκουσεν εἰς τὴν κλίμακα τὸ ἐλαφρὸν της βῆμα, μαντεύσασα ὅτι θανάβαιναν εἰς τὸ

δεύτερον πάτωμα διὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὴν ταρατάσαν.

— ὦ, μαμμά! ἀνέκραξεν ἀνήσυχη, κατεβήκατε μόνη σας; εἰχατε τὴ δύναμι;

— Ναί, ἀπήνησεν ἡ μαρκησία, ἀναγκαλιζομένη τὴν Καμίλλη, κι' ἀπόρησα γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἴδια. Ἄχ, πολὺ γρήγορα θὰ ἐγίνωμον κα-

λά, ἂν ἐπέστρεψεν ὁ μπαμπᾶς σας! Μόνον ἡ λύπη μὲ καταβάλλει, μὲ σκοτώνει!

— Μητερούλα μου! εἶπεν ἡ Καμίλλη καταφιλοῦσα τὴν ἀσθενῆ δὲν πρέπει νὰ ποθαρρύνεσθε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιθλέπει ὄλους καὶ γρήγορα θὰ μᾶς ἐνώσῃ.

— Πόσος καιρὸς εἶνε ποῦ λείπει ὁ μαρκησίος; ἤρώτησεν ἡ κυρία Ριονσαί.

— Ἐνας χρόνος καὶ δύο μῆνες. — Τόσο πολὺ!; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς γυναῖκα καὶ νὰ μὴ γυρίζῃ, καὶ νὰ μὴ μᾶς γράσῃ! ὦ, Θεέ μου! ἂν πέθανε;

— ὦ, ὄχι! ποτέ, μαμμά! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη μὲ ὠραίαν ὀρμήν ζοῦν! εἶμαι βεβαία! ἡ καρδιά μου μοῦ λέγει ὅτι ζοῦν!

— Ζοῦν;... ἐπανελάβην ἡ μαρκησία μὰ τίνα ποιοῦς λές;

— Ἄ, τίποτε!... ἐτραύλισεν ἡ Καμίλλη ἐρυθριῶσα διὰ τὴν λέξιν ποῦ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος; ὑπέλαβεν ἡ Μάρκελλα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ εἶμαι καλλίτερα, ἤθελα νὰ σὰς ἐλέπα καὶ τοὺς δύο κοντά μου... Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐξύπνησα, δὲν τὸν εἶδα καθόλου.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε...

Ἐουλλογίζετο ἂν ἔφραξε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν μητέρα της ἢ νὰ τὴν γελᾶσῃ πάλιν μὲ κανένα ψεῦμα, ἕως ὅτου θὰ ἐβυθίζετο πάλιν εἰς τὸν λήθαργόν της. Ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε τώρα ποῦ τὴν ἐβλεπε τόσο ζωηρᾶν, ὅσον ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς καταστροφῆς των.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι;... τί συμβαίνει λοιπόν;... Μήπως ἐπάθε κανένα δυστύχημα;... ὦ, σὲ παρακαλῶ, Καμίλλη μου, πές μου! Ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος;

— ὦ, χρυσῆ μου μητερούλα! συχώρεσε τὰ παιδιά σου γιὰ ὅ,τι ἔκαμαν γι' ἀγάπη σου! ἀνέκραξε μὲ λυγμούς ἡ Καμίλλη, γονατίζουσα εἰς τὸ μαξιλάρι, ὅπου ἡ Μάρκελλα ἐπατοῦσε τὰ πόδια της. Σὲ βλέπαμε 'ς αὐτὴ τὴν κατάστασι, βυθισμένη 'ς ἕνα

λήθαργον ὅμοιον μὲ θάνατον, καὶ φοβηθήκαμε. Ναί, φοβηθήκαμε μήπως ὁ μπαμπᾶς, εἰς τὴν ἐπιστροφή του, δὲν σ' εὑρίσκει πιά ζωντανή... καὶ τότε... τότε... ὦ, μαμμά! μαμμά!

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνίγαν ὅλη ἡ κρυφὴ ἀγωνία ποῦ τὴν κατεῖχε πρὸ θυμίου μηνῶν, ἐξεθύμωσεν εἰς μιὰν ἐκρηξίν λύπης ἀκατανίκητου καὶ τὰ λῆγια δὲν ἐβγαίναν πλέον ἀπὸ τὸ στόμα ἐκείνου, τὸ ὅποιον παρεμύρφωναν εἰ σπασμοὶ τῆς ἀπελπισίας.

Ἄποναλύσεις.

Ἡ θεὰ τῆς λύπης ἐκείνης ἐπέδρασε βαθύτατα ἐπὶ τῆς μαρκησίας καὶ τὴν ἐγαλβάνισεν.

Ἦρξις νὰ αἰσθάνεται τύψεις διὰ τὴν ἀναισθησίαν της καὶ τὴν ἀδαφορίαν της πρὸς τὰ παιδιὰ της, ἡ ὁποία εἶχεν ἴσως προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα.

Ἐσῆκωσε τὴν κόρην τὴν, τὴν ἐκράτησεν ἀγκαλιασμένην, καταφιλοῦσα τὰ μάγουλά της, τῆς ἐκοῦπιζε τὰ δάκρυα. Συγχρόνως, μὲ συγκεκριμένην φωνήν, τὴν ἔλεγε:

— Πές μου, ἀγάπη μου, τί συμβαίνει;

— Νά... συμβαίνει... ὅτι ἔφυγε νὰ πάῃ νὰ βοῆ τὸ μπαμπᾶ... ἀφ' οὗ μόνος αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ σὲ γιαιτρέψῃ!

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

— Εἶνε δυνατόν; ἀνέκραξεν ἐντρομος ἡ μαρκησία ὁ Πέτρος νὰ φύγῃ μόνος του... ἕνα παιδί!..

— ὦ, ὄχι, μαμμά, ὁ Πέτρος δὲν εἶνε πιά παιδί, ἀπήνησεν ἡ Καμίλλη μὲ ἀσθενὲς μειδίαμα διὰ μέσου τῶν δακρύων της. Ἄν τὸν ἐβλεπες τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγε, μὲ τὴν καινούρια του φορεσιά, ἦταν ἕνας ὠραῖος νέος, σωστός ἄνδρας!

— Ἀλήθεια;

— ὦ, ναί. Εἶνε τόσο σοβαρὸς, τόσο ἀποφασιστικὸς, τόσο δραστήριος! ὦ, μαμμά! αὐτὸς δὲν εἶνε πιά παιδί!

— Ἐγράφε;

— Μιὰ φερά μόνον ἀπὸ τὸ Μπορντώ... θὰ ἔφραγε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν «Ὀβέρν». Ἀπὸ τότε πιά τίποτε... — Σὰν τὴν πατέρα σου...

Ἡ Καμίλλη δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχεν ἀναχωρήσῃ σχεδὸν χωρὶς χρήματα. Ἐφοβείτο ὅτι μὲ αὐτὸ θὰ ἠῦξανον αἱ ἀνησυγίαι της.

— Κάτι ἐκτακτὸν θὰ συμβαίη, διὰ νὰ μὴ λαμβάνωμεν γράμματα, ὑπέλαβεν

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

— Ἐλπίζω ὅτι σήμερον κάτι θὰ μάθωμε γι' αὐτὸ, ἀπεκρίθη ἡ Καμίλλη. Ὁ Δυρᾶν, ὁ μαραγκὸς, μὲ ρώτησε ἂν ἔλαβον γρῆς ἕνα γράμμα συστημένο. Ἐφαινετο πολὺ βέβαιος ὅτι τὸ εἶχα ὑπογράψῃ. Καὶ ὅταν τὸν ἐβεβαίωσα περὶ τοῦ ἐναντίου, μοῦ εἶπε: «Ὅθ' ἐξανάθω τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ, γιὰτὶ εἶνε πολὺ σοβαρὸν».

— Μήπως κρατεῖ κανεὶς τὴν ἀλληλογραφίαν μας; εἶπεν ἡ μαρκησία σκεπτικῆ.

— Πολὺ πιθανόν... — Μὰ τί συμφέρον θὰ εἶχε;

— Δὲν ξέρω... θὰ τὸ μάθωμε ὁμῶς σὲ λίγες ὥρες.

— Ὄστε, χρυσῆ μου κόρη, θυμίσου τώρα μῆνες, εἶσαι ὀλομόναχη;

— Ναί, μαμμά μου, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία ἤρξις πάλιν νὰ κλαίῃ, ἐνθυμηθεῖσθαι τὴν ἀπομύνησιν της. Νὰ

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θὰ πέθανε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὸν!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

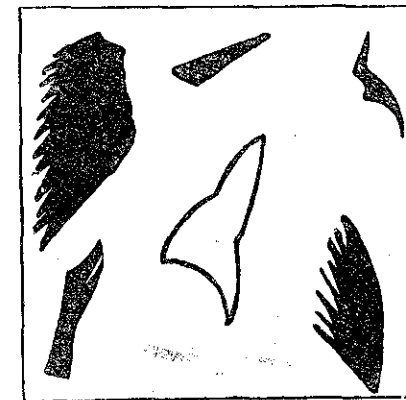

Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν εἰκόνα ἐνός πελωρίου λαυρακοκαϊένδρος ἀετοῦ βαλσομωμένων. Ἐνός ψαῖδος Σκωτίας ἐψάφρασαν αὐτὸ

Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ δύο ἀτυχεῖς φαινίκες, θύματα τοῦ δεινροφάγου αὐτοῦ δένδρου, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν τοῦ ἀνθρωποφάγου, διότι πράγματι τὸ δένδρον τοῦ Μεξικῶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Κανιβαίων.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'. Συναρμολόγησις τεμαχισμένης εἰκόνας

Ν' ἀντιγράψετε μὲ προσοχὴν εἰς διαφανὲς χαρτὶ τὰ ἐξ αὐτῶν σχήματα καὶ νὰ τὰ περικόψετε μὲ ἕνα ψαλιδάκι. Εἶνε τὰ τεμάχια ἐνός ἱπταμένου πτηνοῦ, καὶ ἂν προσπαθήσετε νὰ τὰ συναρμολογήσετε καὶ νὰ τὸ κολλήσετε ὅπως πρέπει ἐπάνω εἰς ἄλλο χαρτὶ, μὲ ὀλίγον κόπον, ὁ ἀποτελεσθῆ τὸ πτηνόν. Νὰ ἰδοῦμεν πόσοι θὰ τὸ κατορθώσουν;

Δένδρον ποῦ τρώγει.

Εἰς μιὰν ἐπαρχίαν τοῦ Μεξικῶ φέρεται ἕν περιεργότατον δένδρον. Τὸ δένδρον αὐτὸ τρώγει, οὕτως εἶπεν, ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα τῆς περιόχης του, πνίγειν αὐτὰ μέσα εἰς τοὺς κλώνους του.

β'.) Δημῶδες Αἰνίγμα

Ἐσθλή ἀπὸ ἕνα Χιονάκι

Χιλιετρεπτητο λαγῆνι, Νερὸ παίρνει, φέρνει, δίνει. Τί εἶνε;

γ'.) Παίγνιον

(Ἐσθλή ἀπὸ τῆς Γλυκίας Ἑλλάδος)

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters for a word search puzzle.

Νὰ συναρμολογηθεῖν αἱ ἀνωτέρω συλλαβῆ, ὥστε νὰ ποτελεσθεῖν τὰ ὀνόματα ἐπιτάνησων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Ἀηλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α'.) Τὸ ὄλον θέαμα ἐνεθουσίασε τοὺς Ἀθηναίους, εἴτινες, παρὰ τὸ ψῦχος, κατέκλυσαν τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὰς ἄλλας κεντρικὰς ὁδοὺς, ὅπουθεν θὰ διήρχοντο αἱ ἀποκορφατικαὶ παρελάσεις. β'.) Νέρων, Κλαύδιος, Καλιγούλας, Ἀντωνίος, Δομιτιανός, Τίτος.

